

عنوان مقاله:

میزان افزایش حضور پذیری در بافت فرسوده شهری نمونه موردی: شهرستان خدابنده (قیدار)

محل انتشار:

ششمین کنفرانس ملی مهندسی عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

سولماز احمدی باروق - عضو هیئت علمی گروه معماری و شهرسازی دانشگاه پیام نور مرکز زنجان تهران ایران

مهران منصوری - دانشجوی کارشناسی مهندسی شهرسازی دانشگاه پیام نور مرکز زنجان

محمدرضا بیگدلی نعلبندان - دانشجوی کارشناسی مهندسی شهرسازی دانشگاه پیام نور مرکز زنجان

محمد بیگدلی نعلبندان - دانشجوی کارشناسی مهندسی شهرسازی دانشگاه پیام نور مرکز زنجان

خلاصه مقاله:

آنچه مسلم است اینکه ساختار کالبدی شهرها متأثر از جریانات طبیعی، اجتماعی و اقتصادی بتدریج دچار تغییر و فرسودگی گردیده و ضرورت بازسازی و نوسازی آنها در طول ادوار مختلف احساس گردیده است. در مناطق مرکزی شهر، بافت‌هایی شکل گرفته‌اند که عمدتاً بدلیل نوع مصالح و دسترسی‌های ضعیف، نورپردازی نامناسب، سیمای نامطلوب، و نازل بودن کیفیت ساخت آنها و غیره، شرایط لازم را جهت ایجاد یک زندگی امن، آسوده و مرفه نداشته‌باشند و همین موضوع مهاجرت‌های ناهماهنگ و آسیب‌زننده‌های این مناطق شده است که ساختار شهری را دچار بحران کرده است. در این پروژه سعی شده است که ابتدا با آسیب‌شناسی مسئله به ضرورت نوسازی و بهسازی بافت‌های فرسوده شهری از ابعاد اجتماعی، اقتصادی و کالبدی پرداخته می‌شود و سپس مشکلات، موانع و نارسائی‌های پیش‌رو بررسی شود و در خاتمه راهکارها و پیشنهادات لازم در قالب طراحی نوسازی ارائه گردد.

کلمات کلیدی:

بافت فرسوده، افزایش حضورپذیری، نوسازی، بهسازی بافت فرسوده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1007986>

